

DEN DANSKE BANKFORENING
DANMARKS SPAREKASSEFORENING

Bilag 2.

Den 21. oktober 1975

*Hr. handelsminister Erling Jensen, Handelsministeriet,
Slotsholmsgade 12, 1216 København K.*

Vedrørende Rentemarginalloven.

Den indkomstpolitiske lovgivning, der gennemførtes i marts 1975, indeholdt som bekendt en forlængelse af de kollektive overenskomster, avancementloven, loven om udbyttebegrænsning samt — som en nydannelse — loven om pengeinstitutters rentemarginal.

I henhold til § 12 i lov af 11. marts 1975 om pengeinstitutters rentemarginal skal forslag om revision af loven fremsættes for Folketinget senest den 1. februar 1976.

I denne anledning har Den Danske Bankforening og Danmarks Sparekasseforening ønsket at fremsætte følgende synspunkter over for handelsministeren:

Foretagne opgørelser viser, at pengeinstitutternes basismarginaler opgjort efter lovens § 1 spredt sig over et meget stort interval. Rentemarginalbegrænsningen er ifølge sagens natur baseret på et tilfældigt udgangspunkt og medfører bl. a., at pengeinstitutter med en lav rentemarginal i udgangspositionen rammes uforholdsmæssigt hårdt. Der opstår herved en strukturkonservering, der er i disharmoni med målsætningen i bank- og sparekasseloven om, at der skal sikres den størst mulige konkurrence på penge- og kapitalmarkedet. Det samme gælder det forhold, at andre betydelige kreditinstitutter helt er undtaget fra begrænsningen.

Ved opgørelsen af pengeinstitutternes rentemarginal ses der også bort fra andre omkostninger end renteudgifterne, medens det ifølge loven om avancement og prisdæmpende aftaler er tilladt erhvervsvirksomhederne at indregne overenskomstmæssige lønstigninger m. v. Der forekommer således en forskelsbehandling af pengeinstitutterne i forhold til andre erhvervsvirksomheder,

idet rentemarginalloven ikke giver pengeinstitutterne kompensation for de stigende lønomkostninger. Denne tendens forstærkes yderligere gennem det for pengeinstitutterne specielle forhold, at banker og sparekasser er underlagt en kreditpolitik, der ikke tillader udlånsvirksomheden at stige i takt med det almindelige lønniveau.

Pengeinstitutternes renteudgifter vil med en given rentemarginal vokse hurtigere end renteindtægterne, idet indlånet i indeværende og følgende regnskabsår efter al sandsynlighed vil stige betydeligt mere end udlånet. Denne udviklingstendens har sin årsag i forøgelsen af samfundslividiteten kombineret med udlånsloftet og nu, at pengeinstitutterne foreslås pålagt at deponere betydelige beløb i Nationalbanken til en rente, som kun er en brøkdel af den indlånsrente, pengeinstitutterne skal betale. Da udlånsporteføljen er det væsentligste grundlag for pengeinstitutternes indtjening, kan netto-renteindtægterne ikke vokse i takt med prisstigningerne.

Der er således en inkonsekvens i kombinationen af en restriktiv pengepolitik, som betyder en væsentlig real reduktion af pengeinstitutternes hovedaktivitet, og rentemarginalbegrænsningen.

Hvis den almindelige konkurrencesituation på kreditmarkedet havde skabt monopolagtige fortjenester til pengeinstitutterne, kunne der heri have ligget en samfundsmæssig begrundelse for at indføre en lovbestemt begrænsning af rentemarginalen. Den stærke konkurrence på penge- og kapitalmarkedet i de senere år har imidlertid i sig selv udelukket monopolagtige fortjenester. Analyser af pengeinstitutternes regnskaber igennem nogle år viser, at den løbende indtjening har været utilstrækkelig til, at solidi-